

Harang-Szó

a Csongrád Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László
Templom Híveinek Nagyboldogasszonyi Hírlevele
2003. augusztus II. évfolyam, 2. szám

*„Boldog-asszony Anyánk, régi nagy
Pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg
hazánk:
Magyarországról, édes hazánkról,
Ne felejtkezzél el szegény magyarokról!”*

**„HAGYJÁTOK, HADD, JÖJJENEK HOZZÁM A
GYERMEKEK...”**

/Mk 10,14/

Jézusunknak ez a kérése nem csak az apostoloknak szólt, de napjainkban is újra meg újra kéri a kedves Szülőket arra, hogy megkeresztelt gyermekeiket öhozzá engedjék.

De miért kell Jézushoz engedni gyermekeinket? Urunk Jézus maga adja meg erre a választ. „Aki engem lát, látja az Atyát is...” mondta Fülöp apostolnak, s mondja korunk minden emberének, aki az igazságot, szeretetet meg akarja ismerni. A Jézus Krisztussal való találkozás, az övele való szeretetkapcsolat a garancia arra, hogy az Igaz Istent megismerjük, megszeressük, s parancsai szerint tudjunk élni. Isten az Ószövetségben a próféták által szólt önmagáról, de Fia által árulta el az Újszövetségben, hogy mennyire szeret mindnyájunkat /Zsid 1,1-2/. Ezt már tudják kis hittanosaink is, - de az Isten irántunk való szeretetét „részleteiben” a hittan órán tanuljuk meg, - és a vasárnapi szentmisében izleljük meg „hogymilyen édes az Úr” /Zsolt 34,9/. A jó szülő tehát a legtöbbet adják meg gyermekeiknek, ha Jézushoz engedik, Jézushoz vezetik Őket. Kérjük kedves Mindnyájukat, adják meg ezt az isteni ajándékot gyermekeiknek, hogy boldog emberekké váljanak, hiszen a Zsoltáros szerint „az élet

útjára tanít” minket az Isten, Jézus Krisztus által minden hittan órán, minden szentmisében. További tervünk, hogy az új tanévben minden hónap első és harmadik szombatján délután hittan szakkört tartunk az egyházközség hittan termében. Az ilyen alkalmak arra is szolgálnak, hogy olyan gyerekek is eljöhessenek, akik valami okból az iskolai hittan órákra nem tudnak eljönni. A szakkörön készülünk az ünnepi fellépésekre. Karácsonyi, húsvéti, anyáknap, „műsort” tanulunk, hogy örömet okozhassunk a jó szülőknek, és egyházközségünk híveinek. A szakkörök „teljessége” a szombat esti „családmise”, ahol a hittanosok szülei, kisebb - nagyobb testvérei is ott lennének Jézus terített asztala körül. Milyen szép lenne egyházközségünkben is megélni, hogy Krisztus Titokzatos Teste vagyunk, s egymásnak testvérei, a -Test élő tagjai! Kérjük kedves Mindnyájukat, hogy engedjenek a Szentlélek egybegyűjtő szeretetének, s legyen együtt minél több család a családmiséken Jézusnak öröme, és a mi hitbeli megerősödésünkre. Szeretettel hívjuk és várjuk újra a gyerekeket hittan órára, hittan szakkörre, hogy a Mennyei Atya rólunk is mondhassa: Szeretett gyermekeim vagytok, akikben örömöm telik.

Magyar Katalin hitoktató

SZENTHÁROMSÁG-NAPI ELSŐÁLDOZÁS

2003. június 15. Csongrád

Kedves Testvérek, Kedves Gyermekek!

Tizenkilenc elsőáldozó áll készen, hogy Jézust szívébe fogadja. Az elsőáldozás mindig olyan, mint a papi primícia: most mutatom be életem első szentmiséjét. A gyermekek leteszik a keresztségi hitvallást, erre készültek, a Jézussal való találkozást megelőzi hitünk megvallása. Pár pontot szeretnék megvilágítani nektek egy lelki író gondolatai alapján: ez a mai nap hármass öröm.

Elsősorban öröm a az elsőáldozó gyermek számára, hogyne örülne, örvendezne, amikor élete közelebbi célját elérte? Ezt élete távlatává teszi, hogy ide az Oltár elé, az Oltárhoz mindig visszatérjen, talán, mint pap, apáca, vagy hivatását gyakorló hívő. „Áldjad, lelkem az Urat!”- dalol mindnyájunk szíve.

Másodsorban az elsőáldozás öröm a szülők és a család számára, milyen szép ünnep, ha a kisgyermek hófehér ruhában az elsőáldozáshoz járul. Ugyanilyen magasztos lesz az a nap, amikor majd a felnövekvő ifjú felnőttéket, Püspök Atya a bérálásban a hit harcosává avatja. Gondoljunk egy kicsit a papi hivatásokra is a mai nap, és azokra az édesanyákra, akik gyermeküket papi, szerzetesi, szerzetesnői, hivatásra buzdítják. Ugyanígy fontos a hivatásra való nevelés a családban, hogy majd becsületes tanuló, dolgozó legyen gyermekükből.

Harmadsorban örömmünnep a mai nap az egész Egyház, Egyházközség számára is. Ezt mutatja az is, milyen szép számmal, jönnek el a Kedves Hívek, az elsőáldozás ünnepe alkalmával. Valóságos családi ünnep. Testvérek, vegyétek körül az elsőáldozókat imádságos szeretettel, hogy az a buzgóság, mely most eltölti lelküket, amely ott feszül szívükben, soha ki ne apadjon, hanem mindig Krisztus hűséges tanúivá avassa őket.

A mai napon van a Szentháromság vasárnapja is. Hittanórán tanultuk, hogy csak egy Isten van. Az egy Istenben azonban három személy van az Atya a Fiú és a Szentlélek. Ők mindent tudnak. A Szentháromság nevében keresztelünk is, a szent szövegeket a pap a Szentháromság

nevében mondja, így adja az áldásokat is. A Szentháromság titkát értelmünkkel átlátni nem tudjuk, viszont hisszük, mert Isten kinyilatkoztatta. Tudjátok gyermekek, amikor Jézus megkeresztelkedett, szózat hallatszott az égből, *ő volt az Atya, és megjelent a Lélek, galamb képében.* Az Atya megvallotta Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. Tudjátok Kedves Hívek, fontos az imádság. Egy egyházi író szerint: „Amikor bemegyünk lakásunkba, vagy a kistemplomba, és kijövünk onnan, imádkozunk. Ugyanígy amikor felkelünk és lefekszünk, evés előtt és után, tanulás, munka előtt és után, szintén imádkozunk. A kereszt jelével mutatunk magunkra, gondolatainkra, ajkunkra és szívünkre, Hogyan vessünk tehát keresztet? Mint akinek lelkében a Szentháromság él. Tudjátok, a kenyér és a bor színében a teljes Krisztus van jelen. Milyen rossz lenne, ha évente csak egyszer ennénk, és havonta egyszer tudnánk inni! Rossz, hiszen meghalnánk, de ha a lélek nem jut táplálékhoz? Krisztus Teste és Vére, melyet az utolsó vacsorán Jézus meghagyott nekünk, az Ő Teste és Vére a kenyér és a bor színe alatt. Ez a kenyér mindennap a szentmisében száll alá az oltárra, hogy táplálja éhező lelkünket. Ez a mindennapi kenyérünk, a hitünk, Ebből mindenkinek jut megkülönböztetés nélkül. Tudjátok, ha testünk nem kapja meg a mindennapi táplálékot, elgyengül, beteg lesz. Ha a lélek nem kap táplálékot az is gyenge, beteg lesz. Tele lesz foltokkal, irigységgel, haraggal, bűnnel. Pedig sokkal értékesebb a lélek a testnél! Saját erőnkkel, jócselekedeteinkkel is közre kell működnünk abban, hogy mások jobbak legyenek, hogy Jézus szeressen minket. Amikor örülsz, nevetsz, játszol, sportolsz és kirándulsz, új barátokat szerzel, ne feledd, hogy köszönetet mondj Istennek mindenért és mindenkiért! Az Ő ajándékainak csodálatos gazdagságában gyönyörködhetsz. Szeret téged, és azt akarja, hogy boldog légy! Használd és szeresd az Ő Világát, minden teremtményét, úgy ahogy ő szereti, és ahogy neked szánta azokat!- ezt adom nyári úttravalóul is. Akik pedig majd most készülnek elsőáldozásra, járjanak szorgalmasan hittanra, szentmisére, mert érdemes katolikus kereszténynek lenni, Jézussal együtt és feléje járni az úton. Amen.

Nagy Nándor plébános

Lourdes - csongrádi - katonái

Május közepén mintegy hetven magyar katonatársammal – köztük ifj. Mizere Imrével, aki ebben az időszakban sorkatonai szolgálatát töltötte Szentesen - együtt részt vettem a 45. Nemzetközi Katonai Zarándoklaton a franciaországi Lourdes-ban.

A kegyhelyről, az ott történt jelenésekről tudni kell, hogy 1858. február 11. és július 16. között a Szűzanya tizenhét alkalommal jelent meg a dél-franciaországi Pireneusok hegyeiben található Gáve folyó mellett egy 14 éves lánynak, Bernadette Soubirousnak.

A Szent Szűz az egyik látomásában megparancsolta, hogy kaparja fel a közeli barlang talaját, -ő ezt meg is tette-, ahol forrás keletkezett, melynek vize sok reménytelen betegnek hozott csodás gyógyulást az elmúlt több mint 140 év alatt. A környékbeliek a jelenések helyén előbb kápolnát építettek a sziklafalba, majd az évek alatti építkezések nyomán ma egy gyönyörű templom és föld alatti bazilika várja a látogatókat, ami által Lourdes a katolikus hívek zarándok és búcsújáró helyévé vált.

A zarándoklat története

1958-ban két tábori lelkész, a német L. Steiger és a francia A. Besombes elhatározta, hogy katonáikkal elzarándokolnak Lourdes-ba - a Szűzanya közbenjárását kérve - és imáikkal kiesdekeljék a nemzetek közötti megbékélést a Béke Királyánál.

A katonai zarándoklatot immár 45. alkalommal rendezték meg, most már azért is, hogy különböző nemzetek katonái megismerhessék

egymást, ami napjainkra szinte katonai fesztivállá nőtte ki magát.

Minden évi rendezvénynek van egy jelmondata, a szervezők az idei évit az Eucharisztikus himnusz soraiból választották:

„Forrassz eggyé békelességekben minden népet s nemzetet!”

Zarándok emlékek

Május 14-én kora reggel gyülekeztünk Budapesten a Hősök terén, ahol dr. Szabó Tamás dandártábornok, tábori püspök búcsúztatott bennünket. Felhívta figyelmünket az út jelentőségére, szépségére és nehézségére egyaránt. Autóbuszokra szállva utunk Ausztrián keresztül vezetett, míg megérkeztünk az olaszországi Padovába az olasz hadsereg egyik laktanyájába. Vendéglátóink vacsorával, katonai körletekben berendezett szálláshellyel vártak bennünket. Az esti órákban ismerkedtünk a város nevezetességeivel, sajnos a Szent Antal Bazilikát csak kívülről tudtuk megtekinteni. További utunk során rövid időt eltöltöttünk Veronában és Avignonban megcsodálva azok műemlék épületeit. A következő szállásunk egy francia tűzértszti iskolában volt, majd másnap késő délután megérkeztünk Lourdes-ba, az Ifjúsági Táborban felállított Katonai Sátorvárosba. Itt valóságos tábori körülmények között töltöttük el a következő két napot. Egyenruhába történő átöltözés után a Szolnoki Helyőrségi Zenekarral együtt a magyar nemzeti zászlót kísérve vonultunk a megnyitóünnepség helyszínére a 30. 000 főt befogadó X. Pius bazilikába. Az ünnepség a résztvevő országok bemutatásával, zászlóik behozatalával kezdődött, majd Patrik Le Gal francia tábori püspök nyitotta meg hivatalosan a zarándoklatot. Beszédében a népek közötti béke és barátság fontosságát hangsúlyozta, ezt szimbolizálták az oltárról az egyes földrészeket ábrázoló és magasba emelkedő transzparenszek is. A megnyitó után Szabó püspök úrral közösen imádkoztuk el a litániát a jelenések helyén emelt bazilika kriptájában.

17-én, szombaton délelőtt a tábor területén több nemzet katonáinak közös szentmiséjén vettünk részt az osztrák tábori püspökség szervezésében. Mise után ebédig a tábor területén lévő más nemzetek katonáival ismerkedtünk és egymás felszerelési tárgyainak, ruházati anyagjainak cserélgetése, közös fotózás, videózás töltötte ki

időnk. Délután részt vettünk a bazilika előtt tartott igeliturgián, ahol szentségi áldásban részesítettek bennünket. Megható érzés volt tapasztalni, hogy több országból is részt vettek láthatóan beteg vagy sérült katonák, akik kíséreléssel együtt természetesen egyenruhát viseltek, vagy a katonák elhozták hozzátartozójukat is a kegyhelyre, e hely látogatásától várva szeretteik gyógyulását.

Este kilenc órától a Capdeville térről kiindulva egy igazán látványos gyertyás körmenetnek lehettünk résztvevői. Hatalmas civil és katonai tömeg vonult a városon keresztül, útközben énekével üdvözölte és éltette Máriát, demonstrálta hitét. Vasárnap a zárókövet befejező napján a tábor és a bazilika melletti hegyen lévő keresztutat jártuk végig, majd részt vettünk a nemzetközi záró szentmisén melyet az egyes országok tábori püspökei közösen mutattak be, köztük Szabó püspök úr is.

Ebéd után érkezett a búcsúzás pillanata. Most már igazán elfáradva vágtunk neki a hazáig tartó két és félnapos útnak az előttünk lévő több mint, 2000 km-es távolságnak. Igaz utunk végig autópályán vezetett, de így is sok szép tájon haladtunk keresztül megcsodálhattunk alagutakat, viaduktokat, vagy gyönyörködhattunk a tenger látványában. Programunkhoz tartozott egy rövid városnézés és fürdőzés Cannes-ban, vásárlás Olaszországban. Szállásunk, ellátásunk ugyanabban a lakókörnyezetben történt, mint kiutazásunkkor.

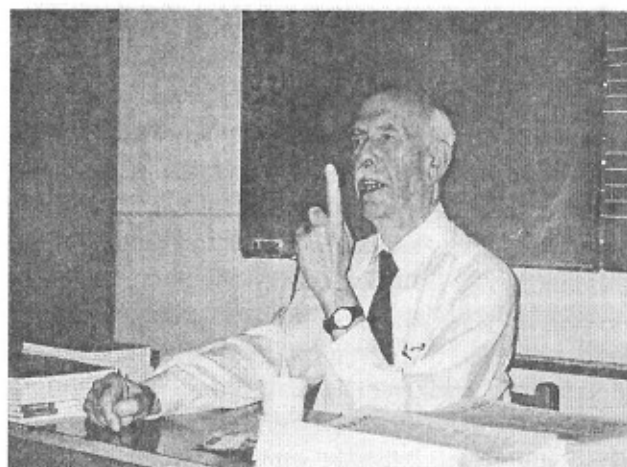
Azt hiszem és ebben már a hazautazásunk során több társam is megerősített, hogy a zárókövetünk rövid ideje ellenére olyan szellemiséggel és értékekkel találkoztunk, illetve élményekben volt részünk, amire utunk elején nem is igazán gondoltunk.

Fekete Imre

†

A mítosznak mindig van történeti magja

A múlt év novemberében tartott először ismeretterjesztő előadást az érdeklődők számára dr. vitéz Endrey Antal történész professzor a plébánia közösségi termében. Az akkori meghívásunknak eleget téve május végén látogatott el újra közénk és saját kutatásai eredményeit ismertette a magyarság eredetére

vonatkozóan, ami a hivatalos kifejezetten finnugor elméletet, felfogást megkérdőjelezi.

Előadásában kitért rá és elfogadottnak tartja, hogy az őseink eredetére vonatkozó különböző elméletek a századok során végzett kutatások alapján sok változáson mentek keresztül, de mint fogalmazott „a múlt nem változik, mert már megtörtént de a róla alkotott felfogásunk állandóan módosul.”

Véleménye szerint az egész magyar őstörténeti kutatást új irányban kell elindítani, az elmúlt kétszáz év folyamán történészeink rossz helyen kereskedtek. Újra gondosan át kell tanulmányozni a sumér, perzsa és más közel-keleti kútfőket a magyarság korai történetével kapcsolatos feljegyzéseket, ami végül el fog vezetni az igazsághoz és ahhoz a Perzsia környéki helyhez ahová Kézai Simon 1282 táján írt *Gesta Hungarorum*-ában helyezte a magyarság bölcsőjét.

Az őstörténet professzora a közel kétórás előadása után számos más történelmi korszakkal kapcsolatos kérdésre válaszolt, majd legújabb megjelent könyveit ajánlotta hallgatói számára.

Fekete Imre

Kedves Hívek!

Az egyházfenntartási hozzájárulást a jövőben személyre szóló, az aláírással, ellátott megbízólevéllel rendelkező személyek gyűjtik az egyházközség területén.

Továbbra is kérem, hogy lehetőségeik szerint a befizetést személyesen tegyék meg a Plébánia Hivatalban munkanapokon délelőtt 8 és 12 óra között.

Nagy Nándor plébános

Otthon, Erdélyben

"Hegyek, fák, füvek, erdők, harag- zöld, azúr
menny, szívem rokonai,
kedvesek, emlékeimben látlak szelíden
bólintani,
szelíden-- ti vagytok a jóság--, meghitten-- ti
vagytok a csönd--,
ti vagytok a béke: levegő, hogy lélegezhessék
az emberiség,....
ózonlehető tájak, források, ti, erdők
csillagai
titeket hívtalak-, hívlak-idézlek vidítani,
segíteni,
ti élesztitek újjá, ti, gazdag szívek, ha
haldoklik is, a reményt,..."

Így, "hazanézőben", ha erdélyi tájakon járok,
mindig eszembe jutnak Szilágyi Domokos fent
idézett sorai. Csodálatosan és hűen fejezik ki,
azt az érzés- kavalkádot, ami az erdélyi táj
láttán éled az emberi szívekben.

Ez év, pünkösdi táján indult Csongrádról egy
busznyi csoport, hogy egy ötnapos utazás
keretében, Nagyváradtól a Gyimesi szoroson át,
az ezeréves határig, gyönyörködhesen ezekben
a tájakban.

A megszámlálhatatlan sok élményből én most
csak néhányat szeretnék kiemelni, azokat,
amelyek a legnagyobb hatással voltak rám.

Utunk egyik legszebb és legmeghatóbb része, a
csíksomlyói búcsún való részvétel volt. Olyan
élmény ez, amit valóban nehéz megfogalmazni.
Ott kell lenni, és érezni kell! Látni a völgyet és
körben a dombokat, és érezni azt a
szívdobbanást, amikor a több százezer magyar
ember ajkáról felhangzik nemzeti imánk, majd a
Székely himnusz. Szerke a nagyvilágból érkeztek

ide és vitték magukkal a búcsú üzenetét:
vigyázzunk jobban egymásra, a családra,
gyermekeinkre és neveljük őket töretlen hittel
emberségre, magyarság tudatuk és nemzeti
kincseink megőrzésére, kereszténységre....

A feledhetetlen élmények sorát gazdagította a
Gyimesi- szoros látványa és a megható
pillanatokét az ezeréves határkö mellett
megállás. Aki már járt ott és néhány percnyi
lelki csendesség után, körüljáratta tekintetét a
tájon, az tudja, hogy ezt az érzést többé nem
fogja elfelejteni. Sebő Ödön így ír erről:

"Nem tudtam szólni a gyönyörűségtől,
megdobbant a szívem a Kárpátok első
látására. Arra gondoltam, hogy a világon
egyetlen ország sem volt olyan nagyszerű,
hegyek, koszorúzta ország, mint a mienk
"volt", és talán soha többé nem is lesz."

És van még egy dolog, amiről feltétlenül
beszélmem (írom) kell: az erdélyi emberek
hagyományőrzése és vendégszeretete. Pünkösdi
vasárnapján Parajdon töltöttünk néhány órát. A
sóbányába látogattunk "le", ahol a sok
érdekesség és a gyógyító levegő mellett,
megtapasztalhattuk az ehhez az ünnephez fűződő
néphagyomány élő valóságát is. Kisebb
lánykákból és fiúkból álló csoportok járkáltak
énekelve a bányában (is), "hesspáváltak". A
szépséghez, a tisztán csengő éneken kívül,
öltözetük színpompája is hozzájárult, a székely
népviselet.

Hármasfaluban volt szálláshelyünk,
családoknál. Köszönjük nekik, hogy a
mindennapok nehézségei és küzdelmei mellett
erre is vállalkoztak, és azt is, hogy családtagnak
kijáró szeretettel és figyelemmel fogadtak
bennünket. Honnan van bennük ennyi erő, hit,
remény és szeretet? - kérdezhettük. Wass Albert
soraival válaszolhatunk:

"a fundamentum Istentől való,
és Istentől való az akarat,
mely újraépíti a falakat."

Végezetül kívánom, hogy minél többször és
minél többen tudjuk segítségül hívni vidámításra
és lelki felfrissülésre az erdélyi hegyeket, fákat,
füveket,... és nem utolsó sorban erdélyi
honfitársainkat. Isten áldása és gazdagító,
erősítő szeretete legyen velük továbbra is!

Zilahi Klára

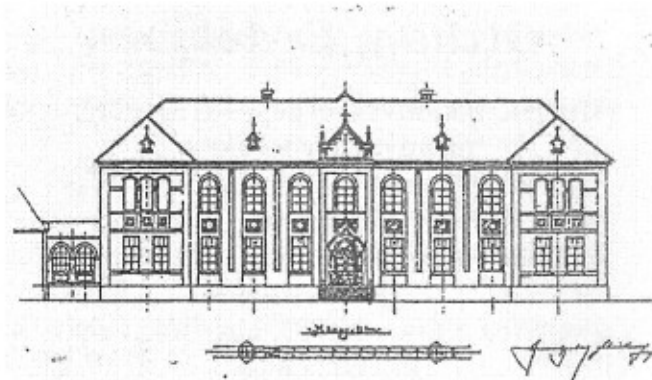
Egyházközségünk alapításának, életének története (IV/2. rész)

Az előző számunkban 896-tól áttekintést olvashattunk Árpád fejedelemről, Csongrád létrejöttéről. A település rohamos fejlődés eredményeként terjeszkedett a Tisza jobb partján, a jelenlegi Piroskaváros néven lévő belterületen is, ami az 1890-es években jött létre. Az itt betelepült lakosok zöme földnélküli napszámos, cseléd és kubikus volt. Az itteni családok családfői eljártak az ország más területeire, ahol kubikus munkát végeztek. Csongrád 1923-ban városi címet kapott. Ebben az időben az országnak kultuszminisztere Klebesberg Kunó gróf volt. Az ő meghatározó egyénisége és célratörő tervei alapján valósították meg az országban - az elmaradottság ellenére, - hogy óvodák és iskolák százait építették fel. Ő vallotta, ha egy nép szegény, akkor is iskoláztatni kell, ez az egy kitérés pont lehet a fejlődését illetően.

Ebben az időben dr. Hanauer István váci püspök célul tűzte ki, hogy a népes létszámú plébániákat oszlassák fel és építsenek új templomokat még kisebb lélekszám esetén is. Csongrádon ekkor Szedlacek István plébános szolgált a Nagyboldogasszony templomban. Az ő indítványozására Piroskavárosban zárdaiskolát és templomot terveztek építeni.

A szegénység nagyúr - legyen ez bármilyen időben - ezért 1923-ban Zárda és Templomépítő Bizottságot hoztak létre az építkezés megvalósítására. Feladata az építkezés anyagi alapjainak biztosítása volt, amihez a Károlyi alapítvány 150. 000,- korona készpénzzel járult hozzá. Nem használt épületek lebontásából kikerült építőanyag eladásából 34. 000. 000,- korona származott. Az alapítvány vállalta a zárdaiskola és templom terveinek elkészítését, az ezzel kapcsolatos költséget Gróf Károlyi László viselte.

Részben a Károlyi, illetve a Vallásalap adományából és a Kultusz Minisztérium által juttatott állami segítyből oly gyorsan felépült a zárdaiskola, hogy 1927-ben az „Isteni Megváltó Leányai” rend apácái betelepültek és még abban az évben el is, kezdték az iskolai tanító-nevelő munkát. Az intézet hivatalos neve „Gróf Károlyi Sándor Római Katolikus Leányiskola” lett.

Az egykori zárda homlokzati rajza

Az iskolának szükségességét mutatja, hogy akkor Csongrádon az analfabéták számaránya a lakosság 20-25%-a volt. A zárdaiskolában lévő kápolnába naponta mehettek a hívek misére, amíg a templom fel nem épült.

A négy tantermes, apácák, vezette elemi leányiskolában a tantermek az emeleten, míg a főbejárat fölött a kápolna helyezkedett el. Földszinten nyugat felől az apácák lakrészei (klauzurák) ellenkező oldalon a nevelői szoba az ebédlő és a konyha volt. A templomot 1930. Június 15.-én szentelte fel az akkori váci püspök dr. Hanauer István „Szent József oltalma” tiszteletére. 1930-36 között a templom a Nagyboldogasszony plébánia templom fiókegyházaként működött. A hívek igénye szerint egy önálló plébánia kialakítására került sor, így a Csongrádra hívott ferencesek 1936-ban beköltöztek a templommal egybeépült kolostorba.

Az épületben a mai napig márványtáblán olvasható az egykori csongrádi nagybirtokos család emlékét megőrkítő felirat:

„E zárdát hagyományozta a Faragó család
emlékére özv. Faragó Antalné született Baghy
Ágnes, felépíttette Lukacsovics Ernő és neje
Faragó Ágnes 1936. évben.”

A váci püspök 1936. november 6.-án megalapította a Szent József plébániát. A kolostort és a zárdát államosították a szerzetet 1950-ben, feloszlatták.

Forrás: Mozaikok Csongrád város történetéből
1983 / Gacsári Kiss Sándor /
Dudás Lajos helytörténész
Összeállította: Felföldi Miklós

Az Isteni Megváltó Leányai Zárdájtól, Csongrád, Piroskaváros.

Tárgy: A piroskavárosi Nővérek kérelme, a 327-C-4/1949 sz. rendelet hatálytalanítására.

Csongrád vm. A l i s p á n j á n a k l

____S z e n t e s.

Hivatkozással, Csongrád város polgármesterének 327-C-4/1949. sz. rendeletére, kérem a vm. Alispánját, valamint a Pártnak a megértését, a rendeletet hatálytalanítsa.

Az iskolák államosításával kapcsolatban,
biztosította az iskolánál működő Nővérek tovább ott lakásának lehetőségét.

A rendelet védi a Zárda klazuráját, kápolnáját. Ennek ellenére, a kápolna, a klazurának legnagyobb része, az iskola tulajdonába ment át. Legutóbb, a nyár folyamán, ismételten átengedtük a klazura legnagyobb helyiségét, iskolai célra. Ezzel teljesen biztosítottuk a tanítás tökéletes, zavartalan menetet.

Nagyon kicsi, két szoba, konyha, mellékhelyiségek maradtak meg a Zárda klazurájának birtokában. Ezeket a helyiségeket sem átalakítani, sem iskolai célokra felhasználni már nem lehet. A falak tartófalak.

Az iskola helyiségeitől teljesen el vagyunk különítve. Külön utcai bejáraton közlekedünk. Az iskola folyosója is teljesen le van kapcsolva. A gyermekekkel soha nem érintkezünk. Az udvaron nem tartózkodunk. Senkit nem zavarunk.

A város polgármestere, most el akarja venni Zárdánkat, klazuránkat. Nem iskolai célra, igazgatói lakásnak. Az a kérésünk, minket zárdánkban, klazuránkban meghagyni szíveskedjék, melyet véd a törvény, a rendelet. Nekünk ez nem lakásunk, hanem Zárdánk, klazuránk, ahol már 27 éve élnek a Nővérek.

Nagyon kérem a megye Alispánját, a Pártnak jóindulatú, emberbaráti megértését, méltányolják kérésünket, mely jogos és igazságos. Tekintve a múltat is, mindig a legszegényebb, a legelhagyatottabb gyermekek nevelésével, gondozásával foglalkoztunk.

Ismételten nagyon kérem a rendelet hatálytalanítását, Zárdánk, klazuránk meghagyását.

Csongrád, 1949. december hó 20.

Köszönettel és tisztelettel

Lukács Zsuzsanna, 1. Petra nővér

Lukács

Nyugdíjba vonult a Piroskavárosi Általános Iskola igazgatója és helyettese.

Ennyi a hír, - de mi van a hírek mögött?

Két nagyszerű ember Dr. Lovas Sándorné Sárka igazgató, és helyettese Sirokmán Mária, búcsúztak 2003 júniusában az iskolától, ahol tanári pályájukat töltötték. Sárka meghatározó egyénisége volt a Piroskavárosi Általános Iskola jelenlegi arculatának. Munkatársaival korszerű gyermekközpontú nevelői, oktatói, pedagógiai szemléletet alakítottak ki az iskolában. Együttműködése a katolikus egyházzal példaértékű volt, az elmúlt évek során, akkor is, amikor tantermeket kellett átadniuk a plébániának. Munkája során mindig biztosította a piroskavárosi gyermekek számára a hitoktatás lehetőségét. A templomban megrendezett iskolai karácsonyi ünnepségeik, pedig nagy örömet jelentettek a hívek számára is.

Kedves Sárka, Marika!

Jó egészséget, áldott, boldog, békés, nyugdíjas éveket kívánunk! Búcsúzásul szeretettel ajánljuk Hajdú Pálné Marika kedves sorait.

Pedagógusnapra

A jó tanítót az Isten is szereti,
A gyerek csodálja szájtátva, a szülő is követi
Kezében sok kulccsal naponta próbálja,
Melyikkel nyitható a kicsi szívek zárja.

Ahány szikrát lobbant a buksi kis fejekben,
Föl van az, jegyezve, ott fenn a Nagy
Könyvben.

Már őszülő hajjal az emlékek visszajárnak,
Köszönet – köszönet minden jó tanárnak.

Nagy örömünkre, megkaptuk lapunk első olvasói levelét, Zilahi Klárikától egy könyvjelző kíséretében, amire a következő sorok voltak írva:

„A nagy gondolatok mindig a szív leírhatatlan csendjében és benső békéjében születnek meg, hogy aztán szavakká szilárdulva elkezdjék szolgálni útjukat.”

Várjuk további írásaidat! A szerkesztő

Komlós Jánosné Marika

UTAK

Az autóbusz ajtaja becsapódott.
Rossz érzés kerít hatalmába.
Bezártnak érzem magam.
Nézem az elsuhanó fákat,
Nincs egy ép gondolatom.
Pedig jó lenne írni valamit.
Kint süt a nap ragyogó nyár.
De bennem sötét van.
Bezártság, Fény nélkül.

-Megálló – Megáll a busz.
Kinézek az ablakon.
Milyen szép kép!
Az út szélén korhadt fakereszt.
Rajta rozsdás Krisztus.
Körülötte sok-sok nádat lenget a szél.
Karcsú testüket, barna fejüket
Hajtogatják a rozsdás Krisztus felé.
Hosszú leveleik mintha sok-sok kéz
Fogódzna egybe.
Mint az áhítat pillanatában,
- Engesztelődjünk ki. –
„Akire Isten becsuk egy ajtót,
Annak valahol kinyit egy ablakot.”
Már nem érzem bezártságom.

Anyák napi gondolatok egy édesanyától

Május az év egyik legszebb hónapja. Megújul a természet, boldogan énekelnek a madarak, és a mi szívünk is kinyílik a hosszú tél után. Nem véletlen, hogy ezt a hónapot az édesanyák köszöntésével kezdjük. Megköszönjük életünket, a sok átvirrasztott éjszakát, a meleg ölelést, amivel hazavárt minket. Ugyanakkor hálát adunk, égi Édesanyánknak, Máriának hogy példát adott nekünk hogyan kell az életet fogadni a Teremtő kezéből, hogyan kell igent mondani Isten akaratára a mai élettelenes világban is. Felhangzik lelkünkben a dal: „Mária, Mária, szép virágszál.”

A virágszál már ott van gyermekeink kezében is. Évről évre felcsendülnek az ismerős dallamok, a könnyfakasztó versek.

„...anya vagy a hálát nem igényled,

Te boldoggá szépülsz,

Ha évi pár napon

Gondolatom és szívem neked adom.”

Az idén Szentmise keretében tartottak anyák napi műsort a hittanos gyerekek. Köztük az én óvodás és iskolás csemetéim is. Ahogyan éneklük megható dalaikat, Isten szeretete tündököl kicsi arcukon. Büszkeség tölti el anyai szívem, és hálát mondok az Úrnak és a mennybéli Édesanyánknak értük. Közben eszembe jut a múlt év május első vasárnapja. - Ez a nap más, mint a többi- éreztem kegyelemben gazdag, de nem is sejtettem, hogy mennyire. Szentáldozás utáni imámban köszöntöttem szűz Máriát anyák napja alkalmából. Ő válaszolt a szívemben: -Nekem is van számodra meglepetésem, egy szép ajándék. Újra átélheted az anyává válás örömét, ismét anya leszel! A hatodik babámat hordom a szívem alatt. Ezzel a nagy titokkal és leírhatatlan örömmel a lelkemben léptem ki a templom ajtaján. A kis Attila január 6.-án született, gyönyörű, nyugodt baba, egy igazi ajándék Isten ajándéka. Ma már hat kicsi gyerekkel együtt mondunk köszönetet mindannyiunk Édesanyjának a drága Szűzanyának.

Sinegerné Horváth Krisztina

Nagy Erzsike gyermekeivel Anyák napján a templomban

Elsőáldozás a csongrádi Szent József Templomban

„Mária az élet minden fájdalmát
tegye számodra örömmé.”

Pio atya breviáriuma

Közelgő ünnepeink

Augusztus 15.

Nagyboldogasszony

Mária mennybevételeinek parancsolt ünnepét már az V. században elszakadt keleti eretnekek is megülik, mégpedig ők is augusztus 15-én, ami bizonyossá teszi az ünnep ősrégi, talán apostoli eredetét. Az ünnep régi neve „dormitio” (elalvás) vagy „pausatio” (elpihenés). A IX. Században lett nyolcados, hazánkban Szent István óta parancsolt ünnep, melyet a szabolcsi zsinat is az évenként megülendők kötött sorol fel.

Augusztus 20.

Szent István

Istvánt mai ismereteink szerint nem serdülő korban, hanem kisgyermekként keresztelte meg egy apja udvarában térítő

r.k. Püspök, a hagyomány szerint Szent Adalbert. Nyugat – európai szellemben nevelték. 996-ban feleségül vette Gizella bajor hercegnőt. 997-ben apja halála után lépett a fejedelmi székbe. Azonnal szembekerült saját lázadó tartomány uraival, így vívott Veszprémnél csatát Koppány tartomány úrral, ahol segítséggel győzött. 1003-ban anyja testvérét az erdélyi Gyulát is legyőzte, majd Ajtony ellenséges uralmának vetett véget. István jó kapcsolatba került az európai uralkodóházakkal. A pápától kért koronával 1000. december 25-én megkoronáztatta magát. A püspökségek szervezetét 1000 körül hozta létre ő, alapította 1000-ben Esztergom, Veszprém, 1002-ben Kalocsa, 1009-ben Győr, Pécs Eger, Erdély, 1030-ban Csanád, valamint Vác püspökségeit. Elrendelte, hogy minden tíz falu építsen templomot. Elsőnek veretett pénzt Magyarországon. 1018-ban zarándoki házat alapított Jeruzsálemben és Rómában. Fiához Szent Imre herceghez intelmeket szerkesztett. Itáliából 1026-ban érkezett Szent Gellért, fiának Imrének nevelője. Az egész család szentéletű volt. Imre halála után 1031-ben - mivel örökös nem volt - Vazul összeesküvést szervezett de István leverte és Vazult megvakíttatta. Halálát közeledni érezte, szüntelen imáiban életművét, a Keresztény Magyarországot 1038. augusztus 15-én Szűz Mária pártfogásába ajánlotta (Regnum Marianum). Székesfehérváron az általa

emelt bazilikában temették el. 1083. augusztus 20-án a szentek sorába iktatták. Emlékére 1092-ben a szabolcsi zsinat tette munkaszüneti nappá ezt a napot Magyarországon. Épen maradt jobb kezének ünnepét Szent László óta május 30-án tartjuk. Az Árpád-ház szentségi tekintélyéből adódóan az utódok templomokat építettek, így Árpád sírja fölé is, míg az első országgyűlés színhelyén monostort alapítottak Ópusztaszeren. Augusztus 20-a a rendszerváltást követően már nem az alkotmány, hanem az ország és a nemzet mennyei patrónusának, istápjának ünnepe, egyben a földi és égi kenyérért való hálaadás napja is. Felföldi Miklós

Kedves Olvasóink!
Szeretettel várjuk, cikkeiket,
észrevételeiket lapunkkal
kapcsolatban.

A szerkesztő

BAGI JÓZSEF
1937-2003

Fájdalmas kötelességemnek teszek eleget, amikor magam és az Egyháztanács nevében az általa is elképzelt és megvalósított Harang-Szó hasábjain emlékezem meg Bagi Józsefről. Csongrádon született 1937. április 6-án. Alsó fokú iskolai tanulmányai után kiválóan végezte el a vājárképzőt és 1960-ig vājárként, bányamentőként dolgozott. Ebben az időszakban aktívan sportolt, az ökölvívásban ért el szép, országosan is elismert eredményeket. A bányászéletet feladva az 1989 évi nyugdíjazásáig Csongrádon tehergépkocsi, majd buszvezetőként kereste kenyerét gondoskodott családjáról, két gyermekéről. Beszélgetéseink során gyakran felidézte gyermek és ifjú korának vallásos életét, az általa gyakran látogatott vallásos világnézeti ismeretterjesztő előadásokat, kultúr délutánokat, sport rendezvényeket. A maga eszközeivel küzdött a társadalomban az elmúlt évtizedekben megjelenő ateista világnézet ellen, mélyen elítélte az erkölcsi normák fellazulását. Példamutató egyéni és családi élete mellett hittel gyakorolta vallását. 1979 óta folyamatosan az Egyháztanács tagja volt. Valljuk be: időnként nem volt könnyű ember. Előfordult, hogy türelmetlenül de lankadatlan energiával lobogott és lelkesedett, néha nehezen értette meg, hogy ezt a tempót mások, mi nem mindig tudjuk, talán nem akarjuk követni. De ő ment, ment és tett szeretett templomáért, akkor is, amikor a betegsége miatt ezt már másoknak kellett volna megtenni.

Józsí bácsi! Köszönöm, hogy barátomnak szólítottál. Nyugodjál békében.

Fekete Imre

Mi a Harang-Szó indításánál ismertük meg egymást, mindössze fél év együttgondolkodást kaptunk a Jóistentől, és három lapszámot. Bevallom, sokat vitatkoztunk, mert akkor még nem tudtam-

„A fiatal azt hiszi, mindig eljön a holnap.

Az öreg tudja, lehet, hogy soha többé.

A fiatal tétovázik. Az öreg rohan.

*Az öreg látja a halál ereszkedő függönyét,
Ezért igyekszik, hogy legalább azt befejezze,*

Amit be kell fejeznie.” /Scott Shaw/

Emlékét megőrizzük! A szerkesztő

ANYAKÖNYVI HÍREK

Halottaink

Id. Szalkai Szabó Sándor
Keller Mihályné Kádár Mária
Bagi József
Kolonics Imréné Olajos Erzsébet
Muzslai József
Illés Sándorné Surányi Veronika
Greskovics Imréné Lévai Mária
Hegedűs Istvánné Balázs Anna
Juhász Pál
Tápai Mihályné Bánfi Mária
Bátki János
Semenik Ferenc
Zsíros István
Révész Lajosné Varga Piroška
Kun Imréné Kása Anna
Torma Sándor
Gálig Sándorné Kruppa Rozália
Balog István
Fekete Imréné Harmai Veronika
Hevesi Mihályné Kapás Piroška
Lantos Imre
Vincze Ferencné Samu Mária
Donka Dezsőné Horváth Rozália
Bartus Lajos
Gál Erzsébet
Samu Mihályné Paróczai Matild
Dányi Jánosné Benedek Piroška

Keresztelés

Dudás Dóra
Németh Nóra Andrea
Juhász Elizabet Vanessza
Szabó Sára Kata
Szalai Bence
Gyurákovics József
Táborosi Réka
Balog Attila Csaba
Forgács Anna Mónika
Schönfeld Zsolt

Esélyt sem kapnak....!

Vajon kik azok az „esélytelenek” akiknek érdekében szót emeltünk..? – Közismert, hogy társadalmunk néhány csoportot ilyennek tart, melyek állandó témái a sajtónak, a politikusoknak, meg az Eu csatlakozásnak, sőt időnként jelentős pénzösszegeket is fordítanak felzárkóztatásukra. Most tehát nem róluk beszélünk, hanem azokról, akikkel egy nagyon lényeges kérdésben senki sem törődik. Talán sokakat meglep, amit leírunk, de a gyerekek nagyobb részéről van szó. Nem a szokványos tanítási, nevelési, táplálási és ruházkodási problémák miatt, mert azok kezelésére és megoldására komoly erőfeszítések történnek, hanem azért, mert valaki, vagy valakik tudatosan vagy ösztönösen megfosztják őket a Jóisten személyes ismeretétől és szeretetétől. De vajon kiktől van szó? – Az Anyaszentegyház százával képzi a hitoktatókat és a hittanárokat, akik a papokkal és szerzetesekkel együtt minden óvodában, általános és középiskolában, főiskolán és egyetemen a gyermekek és a fiatalok rendelkezésére állnak. Az oktatási intézmények biztosítják a tantermeket és igyekeznek minden lehetőséget megadni a hitoktatáshoz. A mindenkori kormány (és nem az egyház) fizeti a hitoktatókat. Jogi értelemben kedvező körülmények között folyhat a hitoktatás, még akkor is, ha nagyon sok javításra és fejlesztésre lesz szükség. Mindenesetre világosan látni kell, hogy a felkínált és nyugodt körülmények között garantált lehetőség nagymértékben kihasználatlan marad. További kérdés: Mi gerjeszti azt a hatalmas erőt, ami a lelki értékekre képtelenné teszi a fiatalokat? Kétség kívül az emberek többségének érdeklődése túlságosan „anyagias”, (evilági) önző, siker és karrier orientált, és ezért mindent hajlandók háttérbe szorítani: Istent és embert, barátságot, családot, öreg szülőt, saját gyermeket és még lelki érzékenységüket is. Ez a mentalitás „benne van a levegőben”, amit a médiák, mint „önmegvalósítást” ragyogó sikersztoriként éjjel-nappal odavetítenek az emberek szeme elé. Ugyanakkor az ember szabad autonóm lénynak hirdeti magát, aki büszke arra, hogy tud – ha akar – „az árral szemben is úszni”. Ha ez igaz, akkor nem lehet kizárólagosan felelőssé tenni a bennünket körülvevő világot (bár annak befolyása kétség kívül jelentős). A gyermekek viszont még nem rendelkeznek „a jó és a rossz

megkülönböztetésének tudományával”, amire meg kell tanítani őket. Mégpedig nem csak magyarázattal, hanem velük együtt megélt módon (egzisztenciálisan), ha ez elmarad, vagy nagyon hiányos lesz, akkor azt a rosszra való bátorításként foghatják fel (még akkor is, ha ezt a felnőttek nem is szándékolják), minek következtében lelki értelemben védtelenné válhatnak egész életükre. Ha alaposan végiggondoljuk ezt a kérdést, akkor rádöbbenünk arra a furcsa helyzetre, hogy a gyermekek lelkét elsősorban azok veszélyeztethetik, akik látszólag a legtöbbet tesznek értük: saját szüleik, ha csak a testükkel törődnek, és talán pont ezért esélyt sem adnak nekik lelki fejlődésükre. Pedig a szülő számára gyermeke a „szeme fénye”, öröme és sok-sok reményének letéteményese. Hasonlatok segítségével fontoljuk meg, hogy milyen pótolhatatlanul nagydologról, van szó. Vegyük első példának egy kisgyermek testi fejlődését, mely során – mondjuk kétéves korában – nem kapja meg azokat a táplálékokat és vitaminokat, amelyekre szervezetének szüksége van, akkor az a gyermek maradandó fejlődési károsodást fog szenvedni egész életére. Az adott fejlődési szakaszban elszenvedett kár, később már nem pótolható. Maradandó veszteséget szenvedett. Második példaként gondoljunk egy nagyobb gyermekre, aki érzélem szegény környezetben, hiányos oktatásban és nevelésben részesül, és ezért alig pótolható hiányt szenved egész életére. A fentiekhez hasonló helyzetben van az a gyermek, aki a Jóisten ismerete helyett annak csak a karikatúráját vagy torz képét hallja barátaitól, az erkölcsi értékek helyett pedig erkölcstelen kihívások kerítik hatalmukba minden kritikai védelem nélkül. Akkor ez az emberke maga is lelki értelemben végérvényesen eltorzul, és mindezért azok a felelősek, akik a maga idejében esélyt sem adtak neki okos neveléssel, helyes példával, sok-sok szeretettel és türelemmel. (Természetesen a Jóisten kegyelme az úgynevezett reménytelen helyzetekben is döbbenetes erővel működhet, ami azonban nem mentesít bennünket a személyes felelősségvállalásunktól.) A fentiek tükrében elemezzünk néhány közszájon forgó téves vélekedést! „Majd ha a gyermek felnő, maga döntse el, hogy hogyan akar élni,” – Senki sem kételkedik abban, hogy minden önálló

felőtt ember saját világszemlélete szerint él. Csak hogy gyermekkorban nem ez a kérdés, hanem az, hogy feltárják-e a gyermek előtt a valódi választás lehetőségét, vagy sem. Mert ha nem, akkor a fenti mondat csak a felelőtlenség elkendőzésére szolgál. „Nem akarom valláserkölcsei nevelésre kényszeríteni gyermekemet.” – A világért se tegye! Szadista módszerek távol állnak mind a kereszténységtől, mind pedig egy egészséges humanizmustól. Már egy pici gyermek is önálló személy, akit mindenkinek ilyennek kell tisztelnie. Az oktatás-nevelésnek erre tekintettel kell lennie, és ugyanakkor arra kell irányulnia, hogy a kis emberkeben rejlő értékek kibontakozhassanak. Igazi művészetről van szó, amely kívülről hat anélkül, hogy belül zavart keltene, mert mindig az értékeket mutatja fel, akkor is, ha azok elvesztésére hívja fel a figyelmet. „Én küldöm, de nem akar menni.” – Ennek több oka van. Vegyük a legértelmesebbet: A gyermek a maga módján logikusan gondolkodik. Miért járjak hittanra, vagy szentmisére, amikor a szüleim nem jönnek, – és amit a gyermek is meg tud állapítani: – nem is nagyon értenek hozzá. Földrajz, történelem, vagy matek órára sem járna, de azzal nem teheti meg a „makacskodást”, itt azonban gyorsan „kiszimatolja”, hogy hamar célt érhet, mert szülei sem veszik komolyan. Pedig neki is meg szülei számára is ez lenne az egyetlen reláció, amely segítségével kontrolálhatnák életüket, és kapcsolatban lehetnének az őket teremtő, megváltó és üdvözítő Istennel. „Kiíratom a hittanról, mert túlterhelt.” – Minden tantárgy az evilágiságról szól, még akkor is, ha sok humán értéket közvetítenek. Ez az egy „kopogtat a gyermeki lélek kapuján”, hogy megnyissa számára az eget. A hittan nem megterhel, hanem felszabadít és megerősít – Ne vonjuk meg ezt a lelki erőt egyetlen ártatlan gyermektől sem...!

Egy Balaton-melléki katolikus lap cikke nyomán

Kántorunktól kaptuk ezt a szép régi éneket
„Óh nagyasszony nemzetünk reménye,
Rád szegezzük könnytelt szemeink,
Veszni indult István öröksége,
Szép kertedben ős erényeink,
Szállj közénk és sírj te is velünk,
Vigasztald és mentsd meg nemzetünk!”

Engedjétek hozzám a gyermekeket

Egyik nap Jézus hívei közül sokan elvitték

hozzá a gyerekeiket is, hogy Jézus megáldja őket. Az apostolok úgy gondolták, hogy ez nem helyes és megpróbálták visszatartani az embereket. De Jézus azt mondta az apostolainak:

– Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket. Ne állítsátok meg őket. Az Isten országa azoké, akik olyanok, mint a gyerekek. Aki az Isten országát nem olyan szemmel nézi, mint egy gyermek, soha nem juthat be oda.

És Jézus megölelte a gyermekeket. Gyengéden a fejükre tette a kezét, és megáldotta őket. Egy másik napon az apostolok megkérdezték Jézustól: – Ki a legnagyobb a mennyek országában?

Jézus úgy válaszolt, hogy felemelt és a karjába vett egy kisfiút. – Olyan szelíd legyen az az ember, mint ez a kisgyerek

– mondta. – És ő lesz a legnagyobb az Isten országában. – Soha ne becsüljétek le a gyermekeket – folytatta Jézus.

– Én mondom nektek, hogy mindegyiknek őrangyala van az égben, az én mennyei Atyám közelében.

Bibliai történetek Az Újszövetségből
Margaret Hopkins feldolgozása

A szeptemberi hitoktatás elé

Kedves Híveim!

Az elmúlt iskolaévben a félév vége előtti szülői értekezleten kielemeztük a hittant, illetve a hitoktatást, az egyházközségünkben.

Bevezetőül felhívom a figyelmet arra, amit az Egyház tanít. A Kedves Szülők, megkeresztelt és már iskoláskorú gyermekük hitoktatásra való beíratásával tesznek eleget annak az ígéretnek, melyet a keresztelekor tettek gyermekük nevében. Akkor sem a gyermek döntötte el, hogy megkeresztelkedik, mint ahogyan azt sem, hogy iskolába járjon-e, vagy sem? Ne degradáljuk le a hittant azzal, hogy a gyermek döntse el, akar-e járni. Biztos nem fog, ha, a fociban, vagy kedvelt szakkörében kereshet kibúvót. Később az életben látja majd ennek hiányát, kárát. A szülők a felelősek ezért. Ha a nagyobb iskoláskorú gyermek nem hittanos, a kicsit csak akkor kereszteljük, meg ha a nagyot beíratják hittanra.

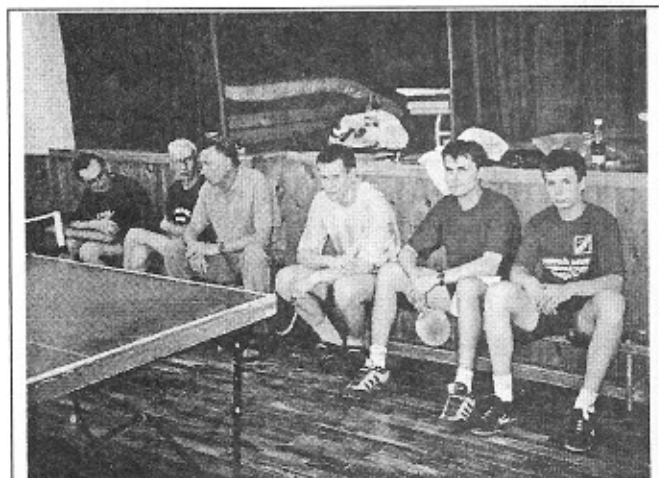
Most jöjjenek a hitoktatók észrevételei: A gyermekek, akik hittanra járnak, azok egyharmada vesz csak részt szentmisén. Ha a gyermek nem jár templomba, nem tanulja meg az ottani viselkedést, és nem érti, meg hogy Jézus várja Őt. A kereszténység nem elméleti oktatás, hanem gyakorlat. A szülői magatartás, felelősség, sem lehet csupán elméleti, hanem gyakorlativá kell válnia. Jó lenne, ha a gyerekek otthonról is kapnának támogatást abban, hogyan lehet keresztény életet élni. Erre a hittanóra kevés. A gyerekek csak azt tudják, amit a hittanórán sikerült megtanulni, nem forgatják otthon a könyvet. Sokat segíthet a család, a személyes keresztény szülői minta, a példamutatás. Érdeklődjenek a Kedves Szülők, arról mi van a gyermek hittan füzetében, miről beszélgettek a hittan órán. Ha a felnőttek álláspontja a szülő, hitoktató, pedagógus nem egyezik meg, a gyermek, azt tesz, amit akar. Több gyermek, igen csúnyán beszél. Persze, sok olyan nagyszerű család is van, akiknek életük természetes része a hittan a szentmise, az imádság, a jócselekedet, köszönet ezért. Biztassák a jóra gyermekeket, a Kedves Szülők a továbbiakban is! Az iskolát nyolc évig járjuk, egyetlen szentséget sem szolgáltatathatunk ki, fel nem készülteknek, irgalomból! A Kedves Szülő, nem háríthatja át a felelősséget senkire sem,

felmerül a kérdés, -milyen ember lesz gyermekemből, megtettem-e mindent lelki üdvössége érdekében? Hogyan veszek részt a hívő közösség életében? Erkölc és jog terén a II. Vatikáni Zsinat tanításai a mérvadóak. Elmúlt már az egyházüldözés korszaka komolyak lettek a követelmények, ezt tudomásul kell vennünk, különben lemaradunk az evangelizációról. Korunk anakronizmusa, ellentmondása, kereszttel a nyakában bűnözik valaki /tv., filmek/. A kereszt hordásával máshol a vértanúságukat vallják meg az emberek.

Tervek a tanév elé. Szeretnénk, ha minél több gyermek lenne hittanos óvodai és iskolai hitoktatásra is, van lehetőség. Az első-másodikosok az óra anyagát, az óra második felében lerajzolják. A nagyobbak havonta egyszer felmérő dolgozatot írnak. Jó lenne, ha a vasárnapi szentmisére az egész család együtt jönne, diákmisék havonta lesznek. A példaadás a legsikeresebb hitoktatás! Plébániánkon működik cserkészlet is, a szülők már harmadikos kortól, bizalommal küldhetik gyermekeiket péntek délutánonként a foglalkozásokra, mert ott istenhitet, erkölcsöt tanulnak, kirándulásokat, táborot szerveznek. Az új iskolaév előtt, kérem a Kedves Szülők segítségét, együttműködését a gyermekek hitre nevelésében.

Dolgozzunk együtt teljes bizalommal!

Tisztelettel: Nagy Nándor plébános

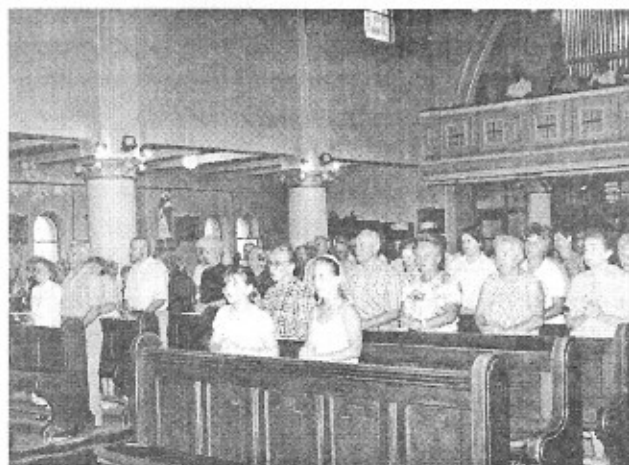
*Az egyházközség által rendezett
Pünkösdi Kupa*

a Piroskavárosi Általános Iskola tornatermében. Köszönjük Szabó János tanár úr felkészítő és szervező munkáját. Felvételünkön a kisteleki és a csongrádi versenyzők egy csoportja látható

Porcinkulai búcsú a Szent József templomban

Augusztus 2.-án este együtt emlékeztünk
Szent Ferencre

Akinek, Istentől kapott ajándéka a megtérés volt. A misét Nándor atya mellett, a szentkúti, Barna Barnabás első misés ferences szerzetes, valamint Bátor Péter Botond plébános tartotta, akinek a szabadságról szóló gondolatait az őszi számunkba idézzük majd fel.

Mélyítsük el mindjobban egymás iránti szeretetünket, imádkozzunk egymásért, és osszuk meg egymás között az imából és az olvasmányokból származó jó gondolatokat.

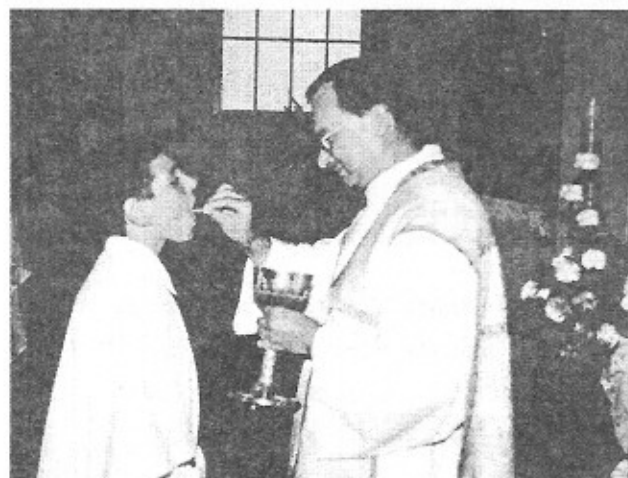
Téréz anya breviáriuma

„A világosság a sötétségben világít.
De a sötétség erről nem vesz tudomást.”

/Jézus/

Elsőáldozás a bokrosi Szent László templomban

Bokrosan a Hámán Kató u. 11. szám alatti
nagy családi ház /volt imaház/
nagy portával eladó!

Gáz, víz villany bevezetve.

A házhoz fürdőszoba, borospince és több
melléképület is tartozik.

Érdeklődni személyesen a Szent József
Plébánián, munkanapokon délelőtt: 8-12 óra
között

Csongrád, Piroska J. tér 4. Telefon: 63 483 063
vagy a 06 30 483 9890- es telefonszámon lehet.

A BOKROSI TEMPLOM BÚCSÚJA

Június 29.-én vasárnap tartották a Szent
László napi búcsút a bokrosi templomban

*A világ Isten –szötte szőnyeg,
mi csak visszáját látjuk itt,
És néha – legszebb perceinkben –
A sztnéből is – valamit.*

Remenyik S.: A szőnyeg visszája

Útravaló

*Réthy István szarvasi plébános gyűjtéséből,
Nagugál János kedves olvasónktól*

Gondolkodva hinni, és hittel gondolkodni.

A szabadság csupán lehetőség, hogy rátaláljunk
a legjobbra.

**Az önkritikának és a kritikának egyensúlyba
kell lennie.**

Nem kerülhetjük el a keresztet, mert elkerüljük
az embereket.

**Az emberi természet, igaz és nemes törekvései
mindig találkoznak az evangélium útjaival.**

Egy közösség összetartó ereje nem eredetében
van, hanem céljában.

**A keresztény „MI” tudat a szentmisében
fejlődik életképessé.**

Annál nagyobb valaki minél nagyobb
ellentéteket képes befogadni, - mekkora létének
keresztmetszete.

Indulatait igaznak tartotta, hazug lett az élete.
A sehova se tartozás felelőtlenségével könnyű
kritizálni.

**Egy szív szeretete annál egyetemesebb, minél
mélyebben hasított bele a kereszt.**

Kis nemzet vagyunk, nem engedhetjük meg
magunknak, hogy középszerűek legyünk.

**Az imádság nem a pillanat megragadása,
hanem az út, a híd Isten felé: törtetés, keresés,
rátalálás, elmélyedés.**

Ha szemünk megpihen a szépségen, az
igazságon és a jóságon – lelkünkben élni kezd
az öröm.

A szerelem beteljesülése a gyermek

A halk szó messzebb hangzik, mint a hangos
kiabálás.

**A házasság nem megoldása az életnek, hanem
egyik feladata.**

Harang-Szó a Csongrád Piroskavárosi Szent
József Plébánia és a Bokrosi Szent László
Templom Hírlevele.

Megjelenik negyedévente.

Szerkesztő: Kovács Franciska

Felelős kiadó: Nagy Nándor plébános

Cím: 6640 Csongrád Piroska János tér 4

Tel: 63 483 063 E-mail: k.franciska@vnet.hu

Nyomda: KVIKTEK BT – Tel./Fax: 63/316-251